

הקפיטליזם הורג את כדור הארץ. הגיע הזמן למרוד

יש מיתוס על בני האדם שסותר את כל הראיות - והוא שבראש וראשונה תמיד נדאג להישרדות שלנו. זה נכון למינים אחרים. כשאיום מתקרב, כמו למשל החורף, הם משקיעים משאבים גדולים יותר כדי להימנע או להתכונן אליו: נודדים למקום אחר או נכנסים לשנת חורף, לדוגמה. בני האדם עשויים מחומר אחר.

כשאנחנו מתמודדים עם איום קרב או קבוע, כמו קריסה אקלימית או אקולוגית, נדמה שאנחנו יוצאים מגדרנו כדי לפגוע בסיכויי ההישרדות שלנו. אנחנו משכנעים את עצמנו שזה לא באמת כל כך חמור, או אפילו שזה בכלל לא קורה. אנחנו הורסים בלי הבחנה, קונים מכוניות מזהמות יותר, טסים לכל העולם, שורפים את הכל.

בעומק התודעה שלנו יש קול שלוחש, "אם זה באמת היה כל כך חמור, מישהו היה עוצר אותנו". ואם בכל זאת אנחנו מתייחסים לכל הסוגיות הללו, אנחנו עושים את זה בדרך קטנונית, כדי לצאת ידי חובה, בפעולות זניחות ביחס לסיכון. בתגובה שלנו למה שאנחנו יודעים, בלתי אפשרי להבחין באותו אינסטינקט הישרדות.

זה מה שאנחנו יודעים. אנחנו יודעים שהחיים שלנו תלויים לחלוטין במערכות אקולוגיות מורכבות: האטמוספירה, זרמי האוקיינוס, האדמה, רשת החיים של כדור הארץ. אנשים שחוקרים מערכות מורכבות גילו שהן מתנהגות בצורה עקבית. לא משנה אם המערכת היא רשת בנקאות, מדינה, יער גשם או קרחון באנטארטיקה; ההתנהגות של המערכת מצייתת לכללים מתמטיים מסוימים. בתנאים נורמליים, המערכת מפקחת על עצמה ושומרת על שיווי משקל. היא יכולה לספוג לחץ עד נקודה מסוימת. אבל אז היא פתאום מתהפכת. היא עוברת נקודת מפנה, ואז נופלת לשיווי משקל חדש, שלרוב בלתי אפשרי להשיב לאחור.

הציוויליזציה האנושית תלויה במצבי שיווי המשקל הנוכחיים. אבל בכל העולם, מערכות חיוניות מתקרבות לנקודות המפנה שלהן. אם אחת מהן תמוטט, היא תגרור איתה את האחרות, מה שיביא לשרשרת של אירועי כאוס שידועה כקריסת מערכות סביבתיות (systemic environmental collapse). זה מה שקרה באירועי הכחדה המונית קודמים.